1e JAARGANG No 1
HOOIMAAND 1942

Vormingsblad der W.A.

Verantwoordelijk voor den inhoud en advertenties: Afdeeling VII, Vorming en Voorlichting
Stafkwartier der W.A. — Maliebaan 76 — Utrecht — Telefoon K 3400—20141-20142

INHOUD:

	Blz.
INLEIDING	1
VORMING IN DE W.A.	2
NIET ANDERS	6
IN NOORDSCHEN GEEST	7
VERSCHROEIDE AARDE	17
RICHTING	22
TEEKENEN VAN JOODSCHEN HOOGMOED	24
DE BETEEKENIS VAN DE VOORGESCHIEDENIS	29
WAAROM GEBRUIKEN WIJ DIETSCHE MAANDNAMEN	31

Alleen ten dienste van Vormingsleiders en Kader - Nadruk verboden

K 2350

Inleiding

Gaarne voldoe ik aan het verzoek een inleidend woord te schrijven bij de verschijning van het eerste nummer van het Vormingsblad der W.A.

Het is geen toeval, dat er reeds lang naar gestreefd werd een dergelijk blad in het leven te roepen. Immers het laatste jaar werd getracht op allerlei wijzen den weerman ervan te doordringen, dat hij zijn taak als zoodanig eerst dan naar behooren kon verrichten, indien hij aan zich zelf de strengste eischen stelde en besefte, dat van hem als nationaal-socialistischen pionier werd verwacht, dat hij de middelen bezat zijn nationaal-socialistisch ideaal aan anderen uit te dragen. Het ligt voor de hand dat aan de vorming van den politieken soldaat dan ook de grootste aandacht moet worden besteed.

De verschijning van een W.A.-vormingsblad, ten dienste van het kader en de Vormingsleiders, begroet ik dan ook met groote instemming, omdat het als onontbeerlijk middel den weerman politiek te scholen een nieuwe stap is op den sinds eenigen tijd ingeslagen weg, de W.A. in de eerste plaats innerlijk sterk te maken, opdat zij daardoor naar buiten ons volk zal kunnen dienen.

Moge dit blad den weerman sterk maken in zijn nationaal-socialistische overtuiging en moge het in het bijzonder den weerman doen handelen overeenkomstig zijn idealen.

Hou Zee!

De wnd. Commandant der W.A.

De opperheerbanleider,

H. C. VAN 'T HOF.

VORMING IN DE W.A.

De verschijning van het eerste nummer van een WA-vormingsblad is het tastbare bewijs, dat de weerafdeeling der Nationaal Socialistische Beweging, niettegenstaande de talrijke moeilijkheden, die in de afgeloopen twee jaren moesten worden overwonnen, niet stil zit, maar hard werkt om haar leden datgene bij te brengen, wat voor den goeden weerman als geestelijk eigendom moet kunnen worden beschouwd.

De WA is zich ten volle bewust van de verantwoordelijkheid, die zij draagt ten opzichte van haar leden en zij weet, dat eerst dan een hechte en ondeelbare organisatie tot stand kan komen als elk lid afzonderlijk leeft naar en uit de nationaal socialistische wereldbeschouwing. Het is de taak van de afdeeling Vorming en Voorlichting van de WA om met medewerking van een staf van vormingsleiders den weermannen steeds weer een brokje nationaal socialisme voor te zetten, niet in den vorm van voorgekauwden kost, dien de weermannen zonder meer moeten slikken, maar zoo, dat zij hun kiezen moeten gebruiken om dezen kost te verwerken. De taak van den vormingsleider is derhalve geen gemakkelijke, maar indien hij haar weet te volbrengen, een zeer dankbare. Want er is niets mooier, niets, dat meer voldoening schenkt, dan mee te geven aan een ander wat in jezelf als heilige overtuiging leeft en waaruit je de kracht kunt putten om het schier onmenschelijke te bereiken.

Het is wel duidelijk, dat lang niet alle vormingsleiders, die op dit oogenblik als zoodanig optreden, geschikt zijn om vorming te geven. Velen behandelen op een wel zeer droge manier een uit het hoofd geleerd lesje, dat bij den troep niet in het minst eenigen weerklank vindt. De vormingslessen worden door de weermannen dan ook vaak gebrandmerkt als de vervelendste uurtjes in de WA-dienstroosters, terwijl het juist zoo moet zijn, dat de vormingsuren de aantrekkelijkste zijn. De weerman moet na afloop van de vormingsles kunnen zeggen: „Ik heb wat opgestoken; ik ben wat wijzer geworden en begrijp iets meer van het nationaal socialisme."

Eerst als dit het geval is, hebben we de zekerheid, dat de vormingsleider voor zijn taak berekend is. Het is echter noodig, dat in de eerste plaats de vormingsleider zelf leeft uit en naar zijn wereldbeschouwing en dat hij volkomen overtuigd is van de zuiverheid en de eerlijkheid van zijn idealen. Het ontbreken hiervan is een beletsel om in oprechte bezieling anderen tot geestdrift te wekken.

Belangstelling en geestdrift moeten worden gewekt bij de weermannen voor alles wat voortkomt uit ons beginsel. Men moet inzien, dat alles wat er gebeurt in de wereld van heden, niet zonder meer geschiedt, maar dat er een oorzaak te vinden is, die logischerwijze gevolgen met zich meebrengt. Men moet leeren begrijpen, dat alle maatregelen, die in het nieuwe Europa worden genomen, voortvloeien uit de oerbron van de nieuwe orde: de nationaal socialistische levens- en wereldbeschouwing.

Voor Nederland geldt dit in dezelfde mate. Niet iedere volksgenoot kan dit thans inzien, maar eens zal de tijd komen, dat ons volk in zijn geheel zal terugblikken naar zijn Dietsch verleden en uit dit verleden de kracht zal putten om zich geheel in te zetten voor het nieuwe Europa. Het zal zich bewust worden van de Germaansche deugden, het zal beseffen, dat door de eeuwen heen de roode band van het bloed loopt. De erfmassa onzer vaderen leeft ook heden in dit geslacht voort. Dit inzicht zal in ons volk moeten groeien. Aan de WA moeten wij, als vormingsleiders, duidelijk maken, dat wij als enkeling niets hebben te beteekenen en ook niets zijn. Het is een dwaasheid om uit te gaan van het individu, dat op zichzelf immers door zijn sibbe, door banden des bloeds, is verbonden met honderden volksgenooten. De nationaal socialist voelt zich gebonden aan de volksgemeenschap en aan den bodem, waarop hij leeft. Dat is de ware vrijheid in gebondenheid.

EEN EDELSTEEN.

De Leider zegt in zijn inleiding tot de Bronnen van het Nederlandsche Nationaal Socialisme:

> „Ziet, dat zijn alle kanten van het nationaal-socialisme, dat is gelijk een edelsteen met vele facetten. Laten wij ons er echter van bewust zijn, dat het een edelsteen is, die, alleen goedgeslepen, de hoogste waarde bereikt en laten wij allen het geheel overzien. Alleen hij, die het geheel overziet, kan zich daarna zonder gevaar van eenzijdigheid nauwer inlaten met die kanten, die hem het meest aantrekkelijk zijn."

Deze regels zijn wel in het bijzonder van toepassing op de vormingsleiders. Zij, in de eerste plaats, moeten het geheel kunnen overzien en begrijpen. De zin van het geheel dienen zij duidelijk te maken aan de weermannen. De groote Duitsche dichter en wijs-

geer Goethe heeft eens gezegd: **Groot denken en een rein hart.**

Ziet, dat is het, waarop onze vorming gericht moet zijn. Onze mannen mogen hun kostbaren tijd niet verbeuzelen; zij mogen zich niet blind staren op nietszeggende bijkomstigheden. Het bekvechten over kleine dingen is meer dan eens oorzaak, dat er groote geschillen ontstaan. Al het gewroet en onderlinge strijd is onnut en juist in dezen tijd, nu er zoo ontzettend veel van ons gevergd wordt, mogen wij onze jonge kracht niet nutteloos verspillen.

Het kader van onze weerafdeeling dient derhalve voor te gaan. Het moet g r o o t zijn in al zijn gedachten, het moet groot zijn — maar rechtvaardig — in zijn handelwijze.

Dan zal blijken, dat het nationaal-socialisme inderdaad een edelsteen is, een kostbare edelsteen, die door ons en onze jeugd nooit zal worden versjacherd, want wat het volk lief heeft, geeft het nimmer prijs.

Welke facet van dezen edelsteen ons het meest aantrekt is niet van wezenlijk belang. Wat voor den een aantrekkelijk is, blijkt voor den ander een paskwil te zijn. **De edelsteen in zijn geheel, als een fonkelend en lichtuitstralend voorwerp, daarom gaat het!** Kenners kunnen zich verdiepen in het al of niet goed geslepen zijn van de verschillende facetten, dat is **hun** taak.

De edelsteen van het nationaal-socialisme is als volgt samengesteld:

Het Leidend Beginsel
Godsvertrouwen
Liefde voor Volk en Vaderland
Eerbied voor den arbeid
Het programma der Beweging.

Het is noodzakelijk, dat deze grondkenmerken worden gekend door iederen weerman. Wij zijn er vierkant tegen, dat onze weermannen botweg een lesje uit het hoofd leeren, zooals wij op de lagere school moesten opdreunen uit het jaartallenboekje of in de aardrijkskundeles. Nationaal Socialisten letten in de eerste plaats op het zuivere karakter van den man. Maar dat verhindert ons niet om bepaalde eischen te stellen, die, goed beschouwd, niet moeilijk k u n n e n zijn, omdat de waarachtige nationaal-socialist deze dingen aanvoelt: Zij behooren geestelijk eigendom van den man te zijn.

Tenslotte nog dit:

Het kader — en in het bijzonder de vormingsleider — mag nooit gaan schoolmeesteren. De weermannen mogen nimmer worden volgestopt met zoogenaamde parate kennis, die zij, als wandelende automaten, spuien, wanneer dit geëischt wordt.

Integendeel. De vorming in de WA moet erop gericht zijn:

1. d a t d e w e e r m a n n e n g r o o t l e e r e n d e n k e n;
2. d a t z i j e e n r e i n h a r t, b e z i e l d v a n h e i l i g e i d e a l e n, w e t e n t e b e w a r e n;
3. dat zij de Germaansche deugden: m o e d, e e r, t r o u w, e e n v o u d e n o p e n h a r t i g h e i d steeds meer tot hun eigen deugden maken;
4. dat zij zich bewust worden van den band met ons voorgeslacht en eerbied hebben voor alles, wat er in den loop der eeuwen door Dietschers is tot stand gebracht;
5. dat zij belangstelling hebben voor datgene, wat de ziel van ons volk raakt;
6. dat zij tenslotte de pijlers van het nationaal-socialisme, zooals hierboven vervat, kennen en weten, dat het Mussert is geweest, de Leider van het Nederland van morgen, die dit Dietsche volk een halt heeft toegeroepen, toen het dreigde ten onder te gaan door een democratisch wanbeheer.

Dit te bereiken is de taak van den vormingsleider, die vele moeilijkheden zal hebben te overwinnen, maar die zal slagen, als hij zich geestdriftig en in volle overgave wijdt aan de vorming van den weerman, in de overtuiging, dat hij iets van zichzelf meegeeft aan anderen.

In trouwe voorwaarts naar den nieuwen dag.

Het waarnemend Hoofd van Afdeeling VII,
Vorming en Voorlichting,
Opperhopman C. WIEGEL.

NIET ANDERS

Er zal geen Dietschland zijn,
dat niet geboren in het vuur
van Wolchovfront en Ilmenmeer
Gesmeed werd in 't beslissend uur
op 't verre barre veld van eer.

Er zal geen Dietschland zijn,
dat niet gehard wordt door die kracht
van Ilmenmeer en Wolchovfront,
die ginds in sneeuw en nood en nacht
geen meerdre en geen sterkre vond.

Er zal geen Dietschland zijn,
Als niet een nieuwe geest opstaat
van Ilmenmeer en Wolchovfront,
die hier — doorwinterd en gezond —,
de praat-vaars van hun stoelen slaat.

J. A. van Kersbergen.

1 VII '42.

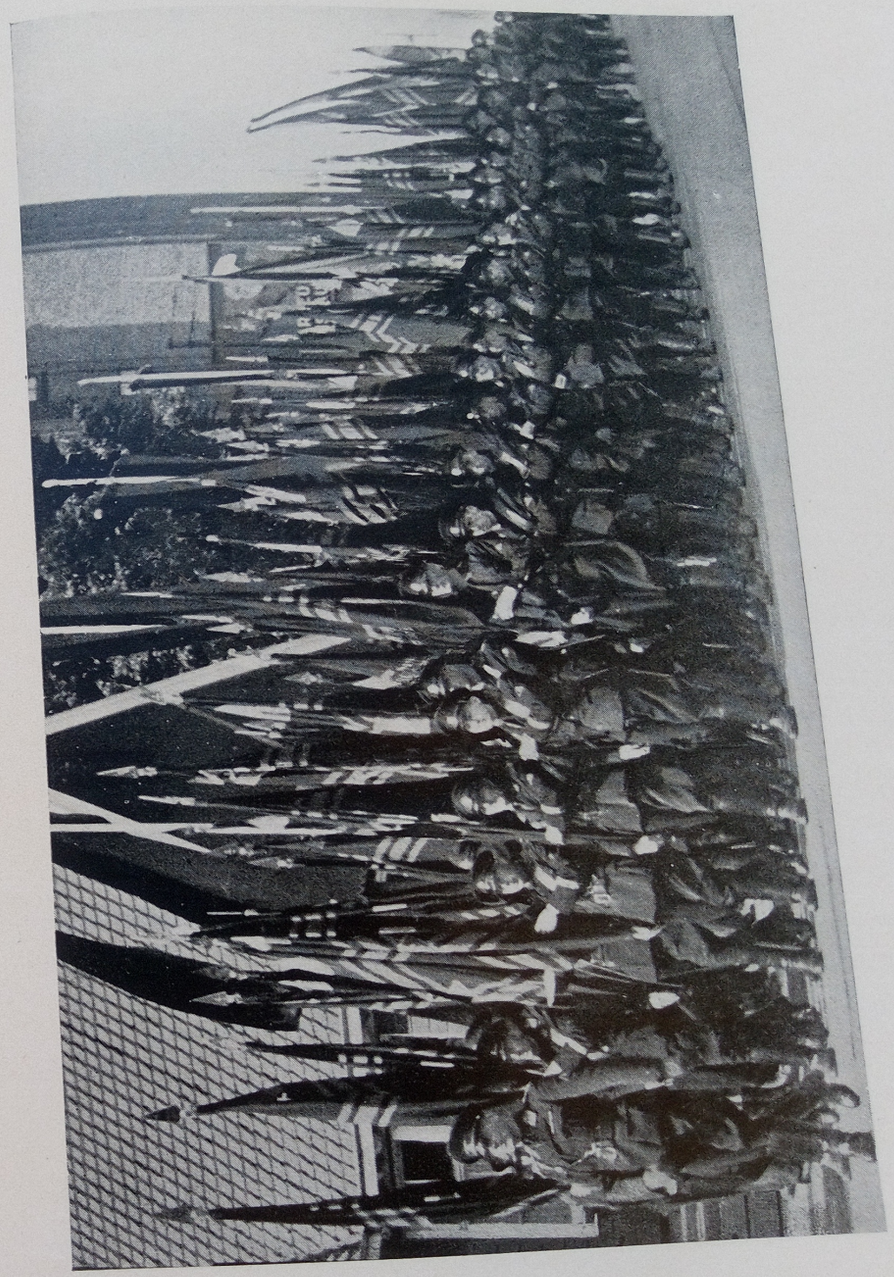

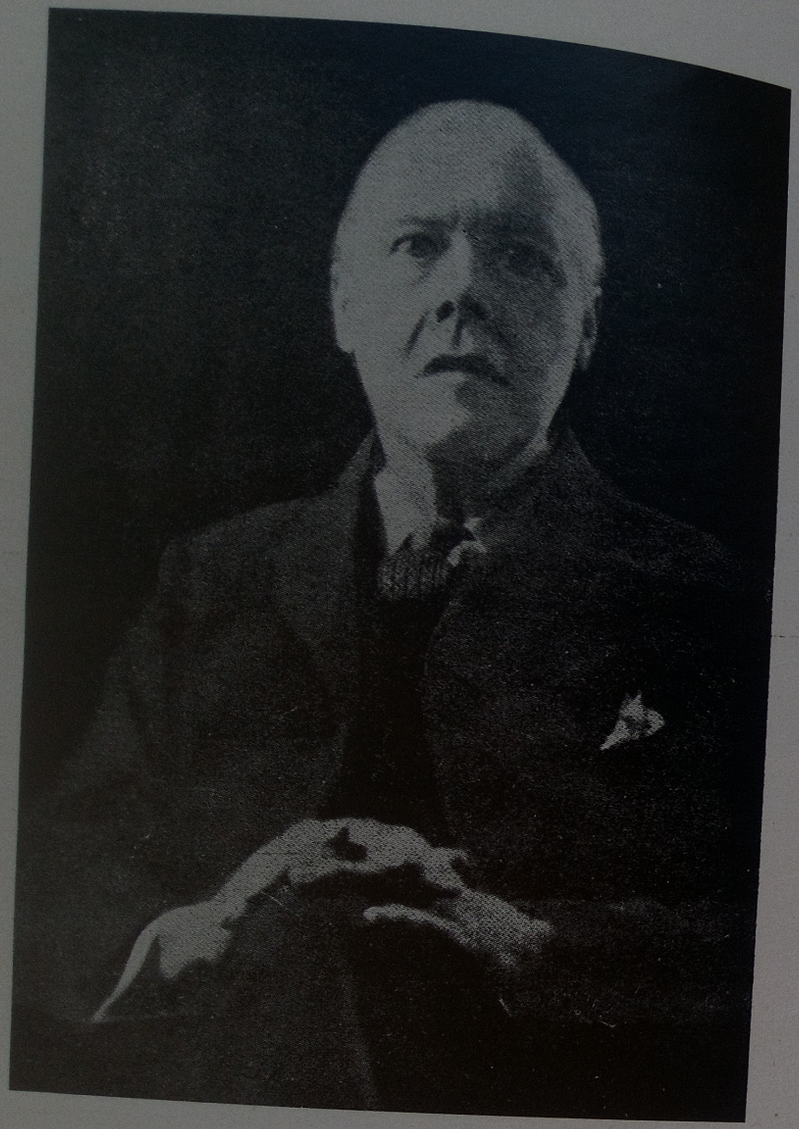

HOUSTON STEWART CHAMBERLAIN
De Ziener van een Germaansche toekomst

In Noordschen Geest

HOUSTON STEWART CHAMBERLAIN, DE ZIENER EN VERKONDIGER VAN HET VOLKSCHE ONTWAKEN

„DE zuiverheid van een ras verleent het kracht en voortbestaan. Dit bewijzen Engeland en Japan, waarbij de eilandpositie rasbeschermend werkte, vooral bewijst dit het jodendom. — Het ontstaan van edele rassen is afhankelijk van vijf natuurwetten. De eerste voorwaarde is het voorhanden zijn van een voortreffelijken ondergrond. Waar het materiaal daartoe vandaan komt kan niemand zeggen. Het is er en het wordt in het bijzonder in den strijd gesterkt. Voorts is een voortdurende inteelt noodig; dat is het voortbrengen van nakomelingen uitsluitend uit den nauwen kring van stamgenooten onder uitschakeling van iedere vermenging met vreemd bloed; met deze inteelt moet de teeltkeus hand in hand gaan. Het best begrijpt men deze wet, wanneer men de beginselen van het kunstmatige kweeken en telen in het planten- en dierenrijk bestudeert. Aan het ontstaan van bijzondere rassen gaat zonder uitzondering een vermenging van bloed vooraf. De verschillende Germaansche stammen bezitten een zuivere natuurkracht, voor zij zich onder elkaar gaan vermengen. Bepaalde bloedsvermenging brengt prestaties van hooge waarde naar voren. Om voorbeelden te noemen, het halfkeltische Zwaben, het land van Schiller, het met slavisch bloed vermengde Saksen, dat vele groote Duitschers opleverde, Pruissen, uit welke bloedsvermenging de kracht en de geschiktheid tot leiding van het Duitsche geheel ontstond. Alleen zeer bepaalde, beperkte bloedsvermengingen zijn bevorderlijk voor de veredeling der rassen. Tijdelijk dient de bloedsvermenging streng beperkt te zijn, de toevoer van nieuw bloed dient zoo snel mogelijk te geschieden en dan op te houden. Voortdurende bloedsvermenging richt het sterkste ras ten gronde. De bloedsvermenging dient ook doelmatig te zijn. Alleen bepaalde kruisingen veredelen. Het komt op het zelfde grondtype aan; gewoonlijk heeft slechts de vermenging tusschen aan elkaar verwante stammen een gunstig resultaat. De vroegste Romeinen ontstonden bijvoorbeeld uit de vermenging van nauw verwante, edele en zuivere stammen en zij waren zoo lang in staat tot het geven van leiding in de wereld, als zij zuiver bleven. Het binnenstroomen van Afrikaansch en Aziatisch bloed in de laatste eeuw van de Romeinsche republiek vergiftigde de Romeinen en

vernietigde hun levenskracht. Uit deze grondslagen blijkt, dat het ontstaan van een edel menschenras ook afhangt van bepaalde historische en geografische voorwaarden. De in het ras verzamelde kracht moet in het volk tot uiting komen. Eerst dan ontstaat de mogelijkheid, dat het ras tot de hoogste, sterkste individueele werkzaamheid komt. Ras zonder volk kwijnt weg."

Houston Stewart Chamberlain, geboortig uit een der eerste Engelsche families werd in Frankrijk opgevoed, hij was bereisd en werd later Duitscher. Chamberlain stierf in 1927. Hij was een Noordsche persoonlijkheid en verwierf zich een eereplaats tusschen de beste Duitsche schrijvers. Geïnspireerd door Richard Wagner en door den voor de rasvorsching verdienstelijken Franschman Graaf Gobineau bouwde hij voort op diens werk: „Over de ongelijkheid der menschenrassen". Zijn levenswerk was „Grundlagen des 19. Jahrhunderts", waarin hij den Germaanschen mensch in het middelpunt van zijn rasbeschouwing maakte in tegenstelling tot den jood.

Reeds voor jaren schreef Chamberlain de bovenstaand aangehaalde woorden over ras, staat en volk.

Chamberlain streed voor „nieuwe idealen", waarvan wij thans de noodzakelijkheid voor een gezond volksleven inzien. Aan zijn werk „Politische Ideale" ontleenen wij een verhandeling over „Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap". Tot in hun diepste wezen onderzoekt hij daarin de leuzen van liberalen en internationaal jodendom.

In de Protocollen der Wijzen van Sion lezen wij:

„Wij waren het, die de leus van „Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap" bij de volkeren ingang deden vinden, woorden, die het welzijn in de wereld, de ware persoonlijke vrijheid, slechts ten gronde richtten. Menschen, die zich zelf voor zeer wijs hielden, zagen de verborgen beteekenis van deze woorden niet, en voelden de tegenspraak niet die daarin stak. Zij zagen niet, dat in de natuur geen gelijkheid bestaat, dat juist uit de natuur de ongelijkheid van het verstand, het karakter, de intelligentie voortkomt."

Duidelijk laat Chamberlain deze verborgen beteekenis uitkomen. Hij spreekt daarin in volkschen geest en wijst reeds op de Noordsche idealen, die de Germaansche volkeren steeds in den volksstaat voor oogen zullen staan.

Wij leeren hieruit hoezeer de joden er in slaagden ons geestelijk in te kapselen, waardoor wij totaal vervreemdden van de werkelijkheid en de wetten, die door de natuur zijn gesteld.

NIET GEHOORZAMEN, NIET VEREEREN, NIET LIEFHEBBEN

Het ideaal „Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap" — opgevat, zooals het door de mannen van de Fransche revolutie werd uitgelegd en zooals het tot leerstuk werd in de hoofden van millioenen — is de wijde, in het vuurwerk van tienduizenden schoone volzinnen stralende poort, de „triomfboog" waardoor de menschheid langs den kortsten weg den chaos inmarcheert. En wel, omdat alle drie de deelen van dit ideaal leugens zijn, leugens in den ruimsten zin van het woord, waarmee ik wil zeggen: beweringen, die in directe tegenspraak zijn met de wetten, die de natuur gesteld heeft. Ik ontken niet, dat deze poging van menschen, om tegen de natuur te willen ingaan en haar te zeggen: „Gij wilt zoo, ik wil anders", eenigen tijd tot bewondering kan prikkelen; wie een macht trotseert kan zeker zijn instemming te winnen; dringt men echter tot de kern van de zaak door, dan ziet men, dat hier alleen sprake is van Gallische brutaliteit, verder niets; brutaliteit, ontsproten uit een onnoozele denkwijze, die gepaard gaat met een teugelloos begeeren. De historische oorzaken der revolutie, de onverdragelijke, ontaarde alleenheerschappij de hooge lasten, die drukten op den landarbeid, de ontreddering der financiën en de verdorvenheid van het leger hebben hier minder te beteekenen; want niet het eigenlijke volk — dat leed — heeft dit ideaal uitgevonden; het volk wilde brood, verder niets; beunhazen en oppervlakkige geleerden zijn de aanstichters en de burgerstand, ondersteund door den aan den burgerstand grenzenden lagen adel, is de drager der revolutie. Dit ideaal is niet uit den bodem voortgesproten, als een product van de natuur, die werkt met oorzaak en gevolg; want dan zou het diepere wortels gehad

hebben en zou het in iederen trap van zijn ontwikkeling, zelfs temidden van het vernietigingswerk, nog scheppende kracht getoond hebben, echter is de absolute dorheid van dit ideaal te allen tijde en overal op ontstellende wijze aan den dag getreden.

In de eerste plaats zijn, zooals gezegd, alle drie de beweringen leugens, die ingaan tegen de wetten van de natuur.

„Les hommes naissent et demeurent libres' '— de menschen zijn van geboorte vrij en blijven vrij: dat is toch een bespotting van de werkelijkheid. Geen dier op aarde komt zoo hulpeloos ter wereld als de mensch: naakt, weerloos, onbehaard, hij behoeft twintig jaar lang zorg, voordat hij er aan denken kan, voor zich zelf te kunnen zorgen. De mensch is niet vrij geboren maar in absolute afhankelijkheid en niet alleen dat: de mensch is ten gevolge van zijn zwakte, zijn gemis aan instinct, niet in staat in eenzaamheid te leven; samenleving is een noodzakelijkheid voor zijn bestaan op aarde; en samenleving levert steeds van beide zijden verplichtingen op, evenals beperking van de willekeur van den enkeling; en omdat de zelfzucht een aangeboren drang is, treedt zelfs al in de eenvoudigste van de ons bekende staatsvormen, de beperking onverbiddelijk hard op. Noch voorgeschiedenis, noch de geschiedenis vermeldt iets van een „vrijen" mensch. Daarentegen is vrijheid een nastrevenswaardig doel, het uiteindelijke doel, dat slechts een zedelijk hoogstaande staat zich kan stellen en dat enkel en alleen overeenkomstig Goethe's woord: „uiterlijk begrensd; innerlijk onbegrensd" als bereikbaar kan worden voorgesteld; het verzekeren van een onbegrensde zedelijke vrijheid aan de menschen zou het hoogst bereikbare zijn voor een sterken, goed geordenden staat; nergens wordt van oudsher de vrijheid zoo slecht beschermd als in de democratische staten. Indien men dit begrip echter tot politiek uitgangspunt van den staat maakt — zooals het revolutieideaal dat wil — dan is dit je reinste onzin, daar het den grondslag van iederen staat opheft.

Geen grootere waarheid, maar meer in het oog loopend is de domheid van de tweede bewering: „Tous les hommes sont égaux par la nature" — alle menschen zijn van nature gelijk. Dus het gaat niet eens om gelijkheid van rechten of gelijkheid voor wat betreft de lasten en plichten, neen: de natuur heeft alle menschen gelijk gemaakt! Dat de menschen in geen enkel opzicht gelijk zijn, cela crêve les yeux, zooals de Franschman zegt, „dat springt dadelijk in het oog." Noch met betrekking tot grootte, kleur, lichaamskracht, gelaatstrekken, noch in begaafdheid, wilskracht of rijkdom des harten bestaat er gelijkheid bij de menschen, veeleer wijken ze enorm van elkaar af. De leermeesters der revolutie beroepen zich met nadruk op Jean Jacques Rousseau, doch ten onrechte; want al was hij dan ook een groote fantast, het is nooit in zijn hoofd opgekomen iets dergelijks onzinnigs te beweren. De stelling van zijn beroemd werk „Discours sur l'origine de l'inégalité parmi les hommes", „Verhandeling over het ontstaan van de ongelijkheid tusschen de menschen" luidt: weliswaar zouden de menschen van geboorte ongelijk zijn, echter zouden zij er in primitieven natuurtoestand niet onder lijden, daar de ongelijkheid in dat geval niet tot uiting zou komen. Dan brengt hij naar voren, dat iedere samenleving tusschen de menschen — reeds de eenvoudigste vorm van de familie — en iedere ontwikkeling van zijn geestelijke vermogens en vooral iedere staatsvorming, de aangeboren ongelijkheid met onontkoombare noodzakelijkheid steeds sterker naar voren zou doen komen en in omvang zou doen toenemen; waaruit hij de gevolgtrekking maakt, dat de naakte wilde, die nauwelijks het eerste begin van een taal bezit, als hij de moeder van zijn kinderen, noch „als hij hen in het bosch ontmoet" zijn eigen kinderen herkent, de gelukkigste mensch zou zijn. Indien de vertegenwoordigers van het moderne politieke ideaal den moed bezitten daaruit gevolgtrekkingen te maken, dan moeten zij de ontbinding van elken staat, iedere gemeenschap, iedere kultuur eischen; en als ze dit deden, dan konden zij tenminste spreken van waarheidsliefde voor hun ideaal, omdat ze dit echter niet doen, blijft het een volstrekte leugen. De broederschap is meer geschikt om gevoelige naturen voor zich in te nemen. Echter ten onrechte; want niet de liefde ligt aan het staatsbegrip ten grondslag maar de plicht. Een staat kan zeer goed zonder liefde bestaan, in het bijzonder zonder de communistische broederschap, geen staat echter kan zonder plichtsbetrachting, ondergeschiktheid en gehoorzaamheid bestaan. Ook in dit geval, zooals bij de vrijheid en gelijkheid, gaat het om een ideaal, dat waard is om nagestreefd te worden, echter niet om een politiek grondbeginsel.

Dit over de innerlijke onwaarachtigheid van de drie begrippen, waaruit deze voorbeeldige trikolore (driekleur) bestaat en die bij zoo vele millioenen in politiek opzicht het verstand op hol gebracht

heeft. Nu volgt echter een tweede belangrijke overdenking.

Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap werden door de voorvechters der revolutie nooit positief, doch in werkelijkheid alleen negatief bedoeld! Historisch zijn ze ontstaan als ontkenningen, en hun uitvinders zijn onmiddellijk overgegaan tot onderdrukking, massamoord en oorlog.

„Vrijheid"

in den mond der Franschen en al hun volgelingen bezit in het geheel geen positief op te vatten beteekenis, het begrip wisselt steeds van inhoud; en omdat het (zooals reeds gezegd) tot het wezen van iederen staat behoort, omdat het het begrip van een „staat" uitmaakt, de willekeur van den enkeling in het belang van allen te beperken, zou een bekentenis zonder meer tot „vrijheid" eenvoudig de verkondiging van de anarchie beteekenen. Zoover dachten deze menschen echter niet en evenmin hun napraters, veeleer heeft het woord vrijheid voor hen de eenvoudige, begrijpelijke beteekenis: Ik wil niet gehoorzamen. Vrijheid beteekent hier verzet tegen iedere staatsvormende macht en in algemeenen zin tegen alles wat van beteekenis is en dientengevolge waardigheid en macht bezit.

Evenzoo is het gesteld met het woord

„Gelijkheid".

De leiders van de revolutie dachten en denken er niet aan, den staat, hun melkkoe te vernietigen, zooals Jean Jacques Rousseau, de droomer, dat gewenscht had; veeleer beteekende voor hen de leus „gelijkheid" eveneens eenvoudig een gemakkelijk te begrijpen ontkenning: Ik wil geen eerbied betoonen. Iemand mag nog zoo opofferingsgezind, nog zoo verdienstelijk, nog zoo heldhaftig zijn, hij mag nog zoo door zijn gaven schitteren en boven het middelmatige uitsteken, hij mag het vaderland in de ure des gevaars redden en het in vredestijd door zijn arbeid onsterfelijk maken: Ik, de eerste de beste domkop en luilak, ik laffe, laag gezonken egoïst ben besloten van geen dankbaarheid blijk te geven. Hoe precies de ware beteekenis van het woord hiermede getroffen is, liet de Fransche revolutie zien, toen ze de grootste geleerden en natuurvorschers van Frankrijk uit hun vreedzame werkplaatsen sleepte en ze onder de guillotine bracht: Eerst in den dood zijn wij werkelijk allen gelijk.

En nu de

„Broederschap"

de liefde. Een ieder, die de geschiedenis der Fransche revolutie kent, moet hardop lachen bij de gedachte, dat „liefde" een van haar beschermengelen geweest zou zijn. Iemand, dien de menschen, die hem gezien en gehoord hadden, niet anders dan als Zoon Gods konden noemen, heeft het diepere wezen van de echte liefde in een eeuwig gezegde samengevat: „hebt uw vijanden lief!" Liefde is geven en niet nemen. Geheel anders is de „broederschap" bedoeld door de oude en nieuwe revolutionnairen, namelijk in ontkennenden zin: Ik heb niemand lief, die niet net zoo denkt als ik.

Als wij dus het „heilige origineel" van de trotsche fanfare „Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap" in onze geliefde taal vertalen, dan luidt het: „niet gehoorzamen, niet vereeren, niet liefhebben", duidelijker gezegd: „Ongehoorzaamheid, oneerbiedigheid, haat."

Het is altijd de moeite waard, de zaken tot in de kern te onderzoeken en niet te rusten, tot men haar volkomen duidelijk ziet, doorziet en begrepen heeft. Nu hebben wij geen uitvoerige betoogen meer noodig: indien wij het ideaal kennen, waarvan in alle staten, die de Fransche revolutie tot uitgangspunt nemen, de grondslagen afgeleid werden, dan weten wij ook meteen, welken weg deze staten noodzakelijkerwijs op moeten gaan: uit het drievoudige verbond: ongehoorzaamheid, oneerbiedigheid, haat, ontstaat met absolute zekerheid uiteraard tirannie, middelmatigheid, harteloosheid; waarmede ik zeggen wil: een eigenmachtige regeering, onderdrukking van hetgeen aanzien geniet, de afstomping van de openbare meening tegen onrechtvaardigheid en in het algemeen tegen onrecht en tegen lijden.

De Fransche revolutie gaf ons meteen het bewijs voor de juistheid van de slotsom: het meest matelooze misbruik van eigenmachtige heerschersbegeerten die de geschiedenis ooit gezien heeft. Toch zouden menschen die iets moeilijk kunnen inzien nog in het midden kunnen brengen, dat het hier gaat om inbreuken van het eerste oogenblik, om misbruik van het revolutieideaal, voor dit den tijd had zich te ontwikkelen. Het vervolg heeft het ons echter beter geleerd. Men behoeft slechts te zien naar de Fransche regeering van 1914/15: onder het devies „vrijheid, gelijkheid, broederschap", werd het land door een gewetenlooze kliek van beroeps-

politici beheerscht, die — zooals de Franschman en republikein Gustave Le Bon in 1913 schrijft „onder het woord vrijheid het recht verstaan, hun tegenstanders naar believen te vervolgen", die, wanneer toevallig eens een werkelijk begaafd en onomkoopbaar politicus naar voren komt, deze hinderlijke zonderling eenvoudig door moord uit den weg ruimen, en die zoo geheel zonder eenige belangstelling voor de noodlijdenden zijn, dat Frankrijk nog niet eens het meest bescheiden begin bezit van een ouderdoms- en invalidenzorg en het na Italië het land is in Europa, waar het minste voor liefdadige doeleinden gegeven wordt. Zoo is het echter ook gesteld in de andere landen, die dit ideaal toegedaan zijn. Terwijl er nog goedige, diep droomende Duitschers zijn, die met „de Engelsche vrijheid" dwepen, lijkt in werkelijkheid het Engelsche regeeringsprincipe met den dag meer op een dictatuur. Reeds voor meer dan twintig jaar noemde de scherpziende Engelsche schrijver, Seeley, die van 1834 tot 1895 leefde, de Engelsche ministerpresident een „koning", en wel een „nagenoeg absolute"; weliswaar kan hij door het parlement ten val worden gebracht; doch in de eerste plaats is de partijdiscipline buitengewoon streng en de kleinste meerderheid is voldoende om het geheele volk aan hem te onderwerpen; in de tweede plaats echter: wisselt de meerderheid, dan treedt een andere tiran op — verder niets; vervolgens kan door de zoogenaamde „guillotine-paragraaf" van het reglement van orde van het parlement op ieder oogenblik aan ieder debat een eind gemaakt worden, en het parlement wordt tenslotte alleen een stemapparaat, waarvan de resultaten al van te voren bekend zijn; het Hoogerhuis is slechts een versiersel, beroofd van zijn politieke bevoegdheden, en de koning bezit geen recht van veto (het recht om een wetsvoorstel te verwerpen). In den loop van de negentiende eeuw — met name onder den invloed van den jood Disraeli — begon Engeland steeds meer zijn oude politieke idealen, die het een halve eeuw lang, ondanks alle stormen der tijden, voor schipbreuk bewaard en het ten dienste gestaan had voor een bestendige verdere ontwikkeling, ontrouw te worden; sedert de troonsbestijging van koning Eduard VII gooide de heerschende partij zich geheel in de armen van de idealen der Fransche revolutie. Gelijk in alle democratische staten vinden mannen van buitengewone beteekenis in het Engelsche politieke leven heden, dat is reeds aan het begin van den wereldoorlog, geen vrije ruimte meer, geen waardeering, geen arbeidsmogelijkheid en zij trekken zich terug, aan ijdele en — zooals het Marconi-schandaal dat liet zien — vaak reeds corrupte demagogen (volksmenners of opruiers) de plaats vrij latend. De ontzaglijke sommen, die iedere verkiezing in Engeland nu kost, wijzen er op, dat de methode van de Vereenigde Staten; om stemmen te koopen, inburgert. En daarbij mag men niet vergeten, dat Engeland het conservatiefste, aan tradities het sterkst vasthoudende volk was; tot de diepe lagen der bevolking is deze verandering daarom nog niet doorgedrongen; deze bergafwaarts gaande beweging gaat echter razend snel.

Meer wil ik hierover niet zeggen; het falen van het revolutieideaal is te duidelijk; men behoeft slechts de oogen te openen en om zich heen te zien. Slechts weinigen dringen echter tot de oorzaken door en komen tot het inzicht, dat het verval in politiek opzicht het gevolg van valsche politieke idealen is, dat niet uit kan blijven en overal ter wereld, waar deze idealen ingang vinden, zich noodzakelijkerwijs steeds zal openbaren. De zoogenaamde „Vrijheid" maakt van de menschen atomen, de „gelijkheid" maakt van hen legpenningen zonder gelaatsuitdrukking, zoodat men ze slechts naar het gewicht van den geldbuidel waardeert, de „broederschap" dooft liefde en medelijden uit. De Franschman is als mensch niet slechter dan de Duitscher, integendeel buiten een in doorsnee genomen goede begaafdheid bezit hij voortreffelijke eigenschappen; ontaarding en onbekwaamheid zijn de oorzaak van het verval van zijn staat niet geweest, maar uiteindelijk de overgave aan politieke idealen, die in den grond verkeerd waren, die tegen alle gezonde gedachten over den staat in werkten. Juist in den tijd van de revolutie heeft het Fransche volk, dat anders nuchter en voorzichtig is, dwepers, fanatici, idealisten naar voren gebracht, lieden, die in allen ernst de wereld dachten te hervormen en de menschheid gelukkig te maken. Gedachten, die inderdaad de weg naar het hoofd en het hart van millioenen gevonden hebben werken op een natuurlijke vanzelfsprekende wijze en met elementaire kracht in: en zoo kwam uit de leuze der „vrijheid" de guillotine voort, uit de leuze der „gelijkheid" de vogelvrijverklaring, uit de leuze der „broederschap" — om slechts een voorbeeld te noemen — de algeheele verwoesting van de Rheinpfalz, waarbij niet alleen kasteelen en kloosters, maar voornamelijk het geheele hebben en houden van de boeren tot het laatste toe vernietigd werd, en waarbij de „bevelvoerende kameraad" hen, die hem smeekten, dat zij, die de wereld gelukkig zouden maken, toch ten

minste de armen zouden ontzien, toeriep: „Alles behoort aan ons! Wij laten jullie alleen de oogen over om te schreien!" Dat is het noodzakelijke gevolg van valsche idealen! En net zoo min als de Franschen van huis uit in moreel opzicht minderwaardige menschen zijn, net zoo min zijn de Duitsche sociaal-democraten dat; dat zij dit niet zijn, hebben zij in 1914 bewezen; zij zijn echter aanhangers van het noodlottige verkeerde Fransche ideaal en daardoor bewerken zij de ondergang van den Duitschen staat, zonder leering te trekken uit de duidelijke taal der geschiedenis en zonder leering — zooals ik merk — uit hun ervaring in dezen bloedigen oorlog, waarin zij tegenover een wereld van wreedheid, teugelloosheid, leugen en haat in het veld hebben gestaan, tegenover vijanden, die hun doel, Duitschland geheel te plunderen, te vernietigen, tot een woestijn te maken, openlijk te kennen gaven, en waarvan zij toch moesten toegeven, dat deze verruwde wereld enkel en alleen voortgekomen was uit de idealen van de Fransche revolutie, die in den loop van een eeuw uit flinke, behoorlijke menschen halve beesten, gedreven door nijd en lage hartstochten, gemaakt hebben. Het ware te wenschen geweest, dat deze oorlog den Duitschen arbeider uit den noodlottigen waan, waarin zij door vreemdelingen en afgezanten gebracht werden, wakker geschud had.

Nieuwe idealen

moeten wij tot richtsnoer nemen. Behoudend, reactionnair wezen, zou even beperkt en bekrompen zijn als „liberaal" en „vooruitstrevend" en sociaal-democratisch zou evenzeer tot zelfmoord leiden als de scheuringen op het gebied van het christelijke geloof. Op grond van scheppende idealen, zooals die in ons leven en overeenkomen met den geest van onzen wetenschappelijken tijd, moet nu begonnen worden aan een politiek die den staat opbouwt. Het is niet alleen voldoende de formule „vrijheid, gelijkheid, broederschap" te ontkennen, want ook wij willen vrijheid, gelijkheid en broederschap; ons verstand zegt ons echter en wij hebben het daarenboven ervaren, dat dit ideaal niet den grondslag kan vormen voor een politieken opbouw, doch het resultaat zal moeten zijn van een goede politiek. Zoo heeft bijvoorbeeld de Engelsche geschiedschrijver Carlyle de inhoudrijke woorden geschreven: „Gehoorzaamheid maakt vrij"; en wij kunnen hier aan toevoegen: ondergeschiktheid brengt gelijkheid, en opofferingsgezindheid smeedt de broederschap.

„VERSCHROEIDE AARDE"

BLIJKENS een bericht in het Londensche dagblad „Daily Mail" van 2 Juni j.l. heeft de groote luchtaanval op Keulen van eind Mei in de Ver. Staten een zeer „gunstigen" indruk gemaakt. Het Engelsche blad schreef: „Amerika begroette den aanval op Keulen als een fabelachtige overwinning en als het verheugendste bericht van dezen oorlog". En na één der jongste groote aanvallen op Bremen, meldden de berichten uit de Ver. Staten: „New York has been thrilled" (New York heeft gehuiverd van genot), terwijl ook dáárbij weer de berichten over de in Duitschland aangerichte verwoestingen de „verheugendste" van den oorlog werden genoemd.

Deze huiveringen van genot bij de gedachte aan de verwoestingen, welke door luchtaanvallen in West-Europa worden aangericht, zijn niet alleen te verklaren door de haat jegens het nationaal-socialistische Duitschland. De grond ligt dieper. Kort en duidelijk is dit eenige maanden geleden door een Amerikaansch zakenman met verbluffende openhartigheid in het licht gesteld. De economische deskundige van de vereeniging van Amerikaansche bankiers, Paul Cadman, verklaarde toenmaals, dat de Ver. Staten, wanneer zij den oorlog zegevierend doorkomen, na de overwinning één der grootste bloeiperioden der geschiedenis zullen beleven: **„De oorlogsvernietigingen in de andere werelddeelen zullen aan de Ver. Staten klanten verschaffen, die Amerikaansche producten zoowel grondstoffen als eindproducten zullen opkoopen"**, aldus de Amerikaansche bankiersadviseur. Voegt men aan deze uitlatingen nog toe de verklaring van Cyrill Falls, een bekend Engelsch militair deskundige, die na den aanval op Keulen verklaarde, dat het bevel daartoe niet afkomstig was van de Britsche militaire autoriteiten, maar van de zijde der regeering, dus van de zijde der politici, dan is het beeld afgerond.

De ontstellende waarheid is deze, dat de Ver. Staten alle verwoestingen, waar ook ter wereld, wenschen en toejuichen, omdat zij in een totale verwoesting vooral van de industriegebieden buiten de Ver. Staten de voorwaarde zien voor hun eigen politieke en economische machtsuitbreiding. Zij juichen deels in stilte, deels openlijk, even oprecht en welgemeend over verwoestingen bij hun bondgenooten als bij hun vijanden in den huidigen oorlog, en zij juichen dubbel, wanneer wéér een volk geteisterd wordt door de toepassing van de politiek der „verschroeide aarde". Immers, zoo-

wel hun officieele vijanden Duitschland en Japan, als hun officieele bondgenooten Engeland en de Sowjet-Unie (om slechts deze vier industriemachten te noemen) zijn als zoodanig concurrenten en dus vijanden van het naar expansie, naar uitbreiding strevende groot-kapitaal der Ver. Staten.

Sedert het einde der vorige eeuw streven de Ver. Staten naar uitbreiding van hun politieke en economische macht buiten hun eigen grenzen. Gedurende de 19de eeuw werd alle energie van dezen staat in beslag genomen door de geweldige taak, het binnen de eigen grenzen gelegen zeer omvangrijke gebied te koloniseeren en te ontginnen. Terwijl de Europeesche mogendheden haar koloniën overzee moesten zoeken, hetgeen leidde tot den wedloop in Afrika en Azië, bezaten de Ver. Staten hun koloniale gebieden binnen de eigen grenzen. De leus was: „Go west, young man" (Ga naar het Westen, jongeman); voor elken emigrant uit het dicht bevolkte Europa was hier ruimte en arbeidsgelegenheid in overvloed. Een eeuw lang stroomden de emigranten in millioenenmassa binnen. In even breeden stroom kwam uit Europa het kapitaal, naar zijn aard niet bodemverbonden, en strevend naar winstbejag, dat de geboden mogelijkheden tot groot rendement gretig benutte.

Omstreeks de eeuwwisseling was het eigen gebied der Ver. Staten echter vrijwel „vol" geraakt. Nog steeds stroomden vooral uit Oost- en Zuid-Europa goedkoope arbeidskrachten in millioenenmassa binnen, maar de mogelijkheden tot ongebreidelde industrieele expansie werden geringer. Het groot-kapitaal, beantwoordende aan zijn drang naar winstbejag en door het democratisch-liberale staatsstelsel daarin geheel vrijgelaten, wilde uiteraard zijn streven naar de grootst mogelijke winst niet inperken. Van een „organisatie van den overvloed" ten behoeve van de grootst mogelijke welvaart der bevolking was geen sprake. De kapitalistische denkwijze, welke de economie der Ver. Staten beheerschte, nam slechts winst en niet volkswelvaart tot maatstaf; welvaart had slechts beteekenis binnen het kader dezer wereldbeschouwing als voorwaarde tot en resultaat van geldelijke winsten. De industrie kon echter geen grooter winsten afwerpen door loonsverlagingen, omdat eenerzijds de loonen reeds zeer laag waren, en anderzijds tot de crisis van 1929 toe uitwijkmogelijkheden bestonden voor de arbeiders naar landbouw en veeteelt. Zoo

verlegde het Amerikaansche grootkapitaal zijn werkzaamheden naar gebieden met laag levenspeil (lage loonen!) en met nog onontgonnen bodemschatten buiten de Ver. Staten.

Deze expansiedrang richtte zich vooral naar gebieden, waar de mogelijkheid van maximaal winstgevende monopolie-posities bestond door politieke overheersching. Het democratisch-liberale staatsstelsel, geschapen als vorm van staatsbestuur om het meest vrij spel te laten aan het kapitalisme, leidde er toe, dat in de Ver. Staten de staat alle eischen van het groot-kapitaal, hoe brutaal ook en in strijd met het volkerenrecht, met zijn machtsmiddelen steunde. Niet alleen Midden- en Zuid-Amerika ondergingen den druk der dollar-diplomatie, welke gemaskeerd werd als „politiek van goede nabuurschap". Ook buiten het Westelijk halfrond streefden de op imperialistische wegen geraakte Ver. Staten naar winstgevende beleggingsgebieden, getuige het ontrooven der Philippijnen aan Spanje, de „open deur"-politiek in China en Ned. Oost-Indië (Djambi-affaire!), terwijl de Britsche dominions Canada, Australië en Nieuw-Zeeland door een „pénétration pacifique" (vreedzame doordringing) steeds meer binnen het Amerikaansche machtbereik kwamen te liggen.

Door den onderlingen strijd der Europeesche volken in den eersten wereldoorlog werden de Ver. Staten de voornaamste schuldeischers der wereld. Zij raakten daarbij echter ten gevolge van hun kapitalistische stelsel in onoplosbare vraagstukken verstrikt. Aangezien de leidende persoonlijkheden in de Ver. Staten slechts in geld en winst, doch niet in volkswelvaart en goederen konden denken, aangezien zij goud van grooter waarde achtten dan arbeid, en geld van grooter waarde dan waren, vermochten zij (zooals hierboven reeds gezegd) de „overvloed" niet te organiseeren. Zoo was het mogelijk, dat millioenen honger leden terwijl er „overproductie" was van levensmiddelen, en men de productie beperkte terwijl er massaal gebrek bestond. Het kapitalistische stelsel bracht dit nu eenmaal mee, zooals de ervaring ook in Nederland vóór Mei 1940 op duidelijke wijze heeft geleerd. Binnen het kader van het kapitalistische systeem en ten gevolge daarvan was er een „overproductie", welke uiteraard nog zou zijn vergerd, wanneer de Ver. Staten aan hun Europeesche schuldenaren de gelegenheid zouden hebben geboden, deze schulden door goederen-leveranties te voldoen. Daardoor bleef ook het interna-

tionale schuldenvraagstuk onoplosbaar. De crisis van 1929 en volgende jaren was het onvermijdelijk gevolg van het vasthouden door de Ver. Staten als voornaamste groot-kapitalistische macht aan het liberaal-kapitalistische stelsel.

Sedert het begin van die crisis van 1929 is steeds duidelijker op den voorgrond getreden de tegenstelling tusschen de rijkelijk en de minder rijkelijk met grondstoffen bedeelde staten. De groote kapitalistische koloniale mogendheden, als de Ver. Staten, Engeland, Frankrijk en ook Nederland, hielden binnen hun gebied rijkdommen omsloten, welke zij zelf niet ten volle in ontginning vermochten te brengen. Groote deelen van het Britsche en Fransche koloniale rijk, ook van Ned. Oost-Indië (Borneo, Nieuw Guinea, Suriname) werden niet of slechts ten deele in ontginning en exploitatie gebracht, terwijl aan „Völker ohne Raum" zooals het Duitsche, Italiaansche en Japansche, alle mogelijkheden werden onthouden zich op voet van gelijkheid mede te beijveren voor de ontginning der schatten, welke de aarde toch immers in zich houdt niet ten behoeve van enkele bevoorrechte, monopolies bezittende naties, maar ten behoeve der geheele menschheid. Het Amerikaansche groot-kapitaal, dat zijn macht over de geheele wereld wenschte uit te breiden, kon uiteraard geen begrip toonen voor de minder rijkelijk bedeelde naties, over wie hoonend gesproken werd als „have nots" (niet-bezitters). Deze maakten echter van hun nood een deugd. Niet het geld, niet het goud, maar de liefde voor volk en vaderland beslist over den loop der geschiedenis. Met een chèque van honderdduizend dollar kan men geen pantserwagen tegenhouden, naar thans blijkt!

Het Duitsche, Italiaansche en Japansche volk, staande voor de keuze tusschen onderwerping aan het Amerikaansche groot-kapitaal (in een modernen vorm van slavernij) of opbouw uit eigen kracht van een geheel nieuw, volkswelvaart beoogend en waarlijk socialistisch staatsstelsel, zijn getreden op den moeilijken, maar naar een hoog doel leidenden weg van hoogste krachtsontplooiing. Zoowel de (voornamelijk joodsche) heerschers der bolsjewistische Sowjet-Unie als de (voornamelijk joodsche) groot-kapitalistische machtsgroep in de zgn. „democratische" wereld vreesden echter hun greep op de massa te zullen verliezen, wanneer het tot de bevolking der door hen beheerschte gebieden zou doordringen, dat een maatschappelijke organisatie mogelijk is, waarbij niet winst maar welvaart hoofddoel is en het productievermogen niet ten bate van een kleine machtsgroep, maar ten bate der geheele

bevolking wordt benut. Deze machtsgroepen besloten tot den oorlog.

De huidige oorlog was voor het nationaal-socialisme overbodig, want de strijd tegen kapitalisme en bolsjewisme zou ook zonder oorlog gewonnen zijn alleen al door het voorbeeld der betere ordening der volksgemeenschap. Deze volksordening hield uiteraard in de uitschakeling van volksvreemde (joodsche) groepen. Er bleef voor deze machtsgroepen (joodsch-kapitalistisch-bolsjewistisch) dan ook slechts één mogelijkheid over om hun heerschappij te behouden: vernietiging van het nationaal-socialistische Duitschland als het kernland der nieuwe volksordening.

Twee machtsgroepen staan daarbij naast elkaar, hoewel zelf verbitterde tegenstanders, in hun gezamenlijken strijd tegen de mogendheden van het Pact van Berlijn, de mogendheden der As Berlijn—Rome—Tokio. De joodsch-bolsjewistische naar wereldrevolutie èn wereldheerschappij strevende machtsgroep in de Sowjet-Unie, en de joodsch-kapitalistische, evenzeer naar wereldheerschappij strevende machtsgroep in de Ver. Staten hebben elkaar in hun haat jegens Duitschland gevonden. Beide hebben hun handlangers en medewerkers overal ter wereld, beide gebruiken de volken der aarde als pionnen. Voor het Amerikaansche groot-kapitaal geldt, hetgeen de bankier Paul Cadman verklaarde: **Hoe meer verwoesting buiten de Ver. Staten, hoe minder concurrentie en hoe grooter uitbreidingsmogelijkheden voor de Amerikaansche industrie en het Amerikaansche groot-kapitaal na den oorlog.** Voor het wereldrevolutionnaire bolsjewisme is de chaos-bevorderende politiek der „verschroeide aarde" van belang, omdat het in de ontreddering zijn macht hoopt te kunnen uitbreiden. Wanneer dan ook Churchill aan de wenschen van Roosevelt en Stalin voldoet en order geeft Keulen of Bremen te bombardeeren, dan juichen New York èn Moskou luide, maar wanneer Duitschland dan als vergelding Engelsche steden aanvalt, dan juichen New York èn Moskou óók, maar in stilte. Want iedere Duitsche bom op Engeland en iedere Engelsche bom op Duitschland beteekent volgens de verwachtingen der bolsjewisten een schrede naar den chaos en hùn wereldheerschappij, en beteekent voor het Amerikaansche grootkapitaal een kans te meer op ongebreidelde machtsuitbreiding na den oorlog. Het is bedroevend, maar waar, dat vele volken in

hun verblinding zich door deze misdadige machtsgroepen laten misbruiken. Vroeg of laat zal echter ook bij hen het inzicht komen. De politiek der „verschroeide aarde" is een laatste, zij het zeer nadrukkelijke waarschuwing. Zij bewijst óók, dat deze machtsgroepen in hun strijd op leven en dood tegen de volksche orde voor geen middel terugschrikken. Maar wanneer niet alle teekenen bedriegen zal spoedig de wereldgeschiedenis als wereldgericht vonnis vellen over die aanstichters van dezen oorlog, die spreken van God maar goud bedoelen, en over die andere oorlogshitsers, die alles opofferen aan hun haat.

JOHAN DE MONYÉ.

RICHTING

DE tweeëenheid politiek-soldaat, de lichamelijk en geestelijk weerbare man, is de doelstelling voor de vorming in de W.A. De vorming is derhalve verantwoordelijk te stellen voor den geest in de W.A. Is de geest fout, dan mankeert het een en ander aan de vorming. De scholing van vormingsleiders, die voor hun taak berekend zijn, verdient dus volle aandacht, want men wordt niet als vormingsleider geboren en behalve een aanvoelen en beleven van nationaal-socialistische waarden is kennis noodzakelijk.

Het vormingsblad der W.A. zal dan ook in dienst staan van deze opleiding tot vormingsleider. Wil deze volledig kunnen beantwoorden aan zijn verantwoordelijke taak: de nationaal-socialistische gedachte te doen doordringen tot het weerbare deel van ons volk, dan zal hij verschillende eigenschappen van nature moeten bezitten of dienen te verwerven. Wil er invloed van de vorming uitgaan, dan is daarvoor noodig: goed spreken, een logische voordracht, beheerschen en verwerken van een opgegeven stof (dus kennis door zelfstudie), behandelen van een onderwerp op doelmatige opvoedkundige wijze, zoodat ook inderdaad iets bijgebracht wordt, doch daarenboven, en dit is het belangrijkste, zal dit met begrip voor psychologie dienen te geschieden. Het is „het bespelen van het klavier der volksconsciëntie", het rekening houden met onzen volksaard, dat tenslotte bepaalt of een vormingsleider slaagt of niet, want de hoofdtaak van den vormingsleider

mag nooit wezen: het bijbrengen van schoolsche kennis, door zijn vorming zal hij bezielde revolutionnaire strijders moeten vormen, waarvoor de oeroude volksche waarden, eer en trouw, weer levend worden en de begrippen orde, tucht, discipline en plichtsvervulling geen holle klanken zijn.

Bijzondere aandacht zal dus besteed worden aan de vorming zelf, aan de richting van de vorming. Daarnaast treden de verschillende gebieden als: Geschiedenis, Voorgeschiedenis, Kultuur, Nationaal-socialistische wereldbeschouwing, Raskunde, enz. naar voren.

Het versterken van onze eigenwaarde en het aankweeken van het zelfrespect als Nederlander staan bij deze beschouwingen op den voorgrond.

De beschouwingen zullen niet mogen vervallen in het verkondigen van theorieën. In de W.A. immers wordt een groote groep weermannen gelijktijdig gevormd en deze groep zal zich met de grondslagen van de nationaal-socialistische wereldbeschouwing vertrouwd dienen te maken. Bij deze vorming moet een vast fundament gelegd worden, zij zal dus practisch moeten zijn, gedegen, verwarring, die onevenwichtigheid en onzekerheid met zich brengt, moet voorkomen worden. Niet, dat wij ons gezichtsveld zouden moeten beperken, maar wij moeten ons houden aan feiten. De W.A. vorming zal opvoedend zijn en niet stuwend, in dien zin, dat de W.A. zou bijdragen tot de oplossing van geestelijke problemen. Zij neemt echter bewust de taak op zich de kennis van het nationaal-socialisme te verdiepen.

De W.A., die het kenmerk van een massa in zich draagt, zal een vorming in de breedte dienen te ontvangen. De vorming zal niet statisch, maar dynamisch moeten zijn, niet berustend, maar gestuwd door krachten van binnen uit.

Onze strijd geldt een gelukkige toekomst voor het Nederlandsche volk en daarom dient de vorming zich onder de gegeven omstandigheden derhalve te richten op het bevorderen van het

zelfrespect der natie.

TEEKENEN VAN JOODSCHEN HOOGMOED

JODENPALEN MAAKTEN AMSTERDAM EN DEN HAAG TOT RITUEELE JOODSCHE STEDEN

Reeds kort na de Meidagen van 1940 hebben onze Haagsche kameraden van de Mussertgarde, en van de nieuw opgerichte W.A. een eind gemaakt aan een ongehoord schandaal. Twintig man zijn er toen op uit getrokken en hebben uit Den Haag en omgeving in totaal 80 zoogenaamde jodenpalen verwijderd. Het betreft hier simpele paaltjes, waaraan een ketting met een slot, dat niet open kon, bevestigd was. Bij de verwijdering van deze paaltjes maakte de politie nog proces-verbaal op en het was onze kameraad, Professor Mr. van Genechten, die moest verhoeden, dat de bedrijvers van deze daad niet nog in moeilijkheden geraakten, wegens vergrijpen aan gemeenteeigendommen!

In het Oogstmaandnummer van het blad „Weltkampf", verschenen in 1937, schreef Keuchenius over deze hoogst merkwaardige jodenpalen, waarvan wij in dit nummer twee afbeeldingen geven.

AAN het einde van de 16e en in het begin van de 17e eeuw kwamen de eerste joden uit Portugal en Spanje naar ons land en zochten hier bescherming en gastvrijheid. Zij wisten zich voor te doen alsof zij, en dat in den tijd van den 80-jarigen oorlog, waarin ons volk zijn vrijheids- en geloofsstrijd streed, eveneens om hun geloof vervolgd werden. De joden wisten de hun verleende bescherming en gastvrijheid uitstekend uit te buiten en het duurde niet lang of zij wisten zich door hun toenemende geldmacht een sterken invloed op het openbare leven te verschaffen. Vooral tijdens het bestuur van den raadspensionaris Johan de Witt kregen zij veel in de staatsaangelegenheden te vertellen. Zij werden op zijn aandringen in 1567 tot staatsonderdaan verklaard door de staten van Holland en Zeeland en kort daarop eveneens door de Generale Staten[1]). Ze verkregen daarmede nog wel geen burgerrecht, doch wel verkregen zij practisch gelijke rechten.

Na den dood van de Witt werd Willem III stadhouder en de joden zijn er tijdens diens regeering wel bij gevaren. De betrekkingen tusschen het hof en de joden werden steeds nauwer.

Men zal er zich niet over verwonderen, dat de joden, nadat zij tot in de hofkringen waren doorgedrongen, vorsten, Generale en Provinciale Staten financieel van zich afhankelijk hadden gemaakt en diplomatieke vertrouwensposten hadden bezet, er op uit waren — en niet zonder succes — allerlei gunsten en voorrechten

[1]) Tegen deze politieke daad liet de Fransche koning een politieke stap ondernemen.

te verwerven. Hoe ver hun onbeschaamdheid in dit opzicht ging, bewijst de geschiedenis met de jodenpalen.

Weinigen onder ons wisten iets af van het bestaan van deze ritueele palen in Amsterdam en Den Haag, alhoewel wij er dagelijks langs gegaan zijn. De jodenpalengeschiedenis spreekt van brutale en aanmatigende eischen der joden in de 17e eeuw en hoe onderworpen de overheid reeds in die dagen aan hen was.

In 1672 waren de eerste joden van Amsterdam naar Den Haag gekomen, om zich als hofjoden in de onmiddellijke omgeving van den Prins binnen te dringen en om met de fabelachtige fortuinen, die zij met hun handel hadden verworven, in weelde en opschik te kunnen wedijveren met den adel en de diplomatieke gezanten der vreemde mogendheden in de hofstad. In 1690 hadden nog slechts enkele joden een burgerbrief ontvangen, maar nochtans werd door hen, onder aanbod van aanzienlijke geldsommen, aan de stedelijke overheid het vreemde verzoek gericht om de fraaie, schilderachtige steenen boogbruggen, die toegang gaven tot de stad en die men had aangebracht ter vervanging van de oude, houten ophaalbruggen, die er vroeger waren geweest, af te breken en de houten optrekbruggen weer daarvoor in de plaats te stellen. Indien deze verandering om technische redenen moeilijkheden zou opleveren, dan verzochten zij de steenen bruggen door middel van slagboomen en kettingen, zooals bij tollen gebruikelijk was, van een afsluiting te voorzien.

Alhoewel voor dit zonderlinge verzoek geen andere redenen werden aangevoerd, dan dat de verandering het vijftal in Den Haag woonachtige joden welgevallig zou zijn en hoewel het omvangrijke en ingrijpende verbouwingen met zich meebracht, ook al omdat het aantal grachten toentertijd veel grooter was dan nu en ofschoon door de vervanging der steenen boogbruggen door ophaalbruggen het verkeer sterk benadeeld en belemmerd zou worden, gebeurde het ongeloofelijke. De steenen bruggen werden op hun verzoek afgebroken en volgens de aanwijzingen der rabbijnen werden de noodige verbouwingen verricht. Dit verzoek had ook voor Amsterdam gegolden en zoo werden Amsterdam en Den Haag ritueele steden, beroofd van een deel van hun stadsschoon en dat om der wille van vijf joden!

Het is niet onwaarschijnlijk, dat deze ongehoorde joodsche eischen in verband gebracht moeten worden met de verhouding die bestond tusschen de joden en Willem III en mogelijk met de door

hen verleende financiëele ondersteuning voor zijn veldtocht naar Engeland, afgezien nog van den grooten invloed, dien zij zich in onze samenleving reeds hadden weten te verwerven en waarvan zij zich dan ook terdege bewust waren.

Deze aangelegenheid bracht destijds de burgerij in sterke beroering en vormde ook in geheel Europa een onderwerp van bespreking. In joodsche geschriften werd overal met blijdschap van den behaalden triomf gesproken, terwijl men zich van de andere zijde verdiepte in de redenen van deze zonderlinge wenschen der joden.

Toen later door de eischen van het toenemende verkeer de ophaalbruggen en afsluitboomen niet langer konden blijven bestaan, hebben de rabbijnen een andere oplossing gezocht, om den ritueelen toestand van beide steden in een anderen vorm te bestendigen. Ook nu weer boog de overheid gewillig voor Juda's eischen. De oplossing werd gevonden door op vele, door de rabbijnen aan te geven plaatsen op de wegen en straten witte paaltjes in den grond te planten. In Den Haag zijn deze jodenpaaltjes wit geschilderd, 1 meter hoog en 9 centimeter dik. (In Amsterdam trof men ook een anderen vorm aan, zie afbeelding). Ze stonden steeds paarsgewijs aan beide kanten van de straat op de trottoirs, dicht tegen den huizenkant. Aan een der paaltjes is een lange, eenige malen opgewonden ijzeren ketting met krammen vastgenageld, terwijl ook nog een slot aan den ketting bevestigd is. Ketting noch slot kunnen losgemaakt worden, hetgeen ook niet noodig is, omdat de paaltjes slechts een zinnebeeldige afsluiting beoogen. Met de uitbreiding der steden werden ook telkens nieuwe jodenpaaltjes aangebracht, waardoor de nieuwe stadswijken in het ritueele gebied ingelijfd werden. Het aantal palen werd door de rabbijnen vastgesteld. Tot 1934 werden de kosten van plaatsing en onderhoud van de ritueele paaltjes door de stad bekostigd en niet door de joodsche gemeente! De Haagsche overheid heeft uit bezuiniging, toen eenige nationaal-socialisten deze paaltjes vernielden, de joodsche gemeente met de kosten voor plaatsing en onderhoud belast, waartegen deze aanvankelijk nog opkwam en zich daarvoor behalve op historisch verkregen voorrechten, bovendien nog op met oorkonden vastgelegde rechten beriep. Merkwaardig is echter, dat daarover niets meer in de gemeentearchieven is terug te vinden. Zoowel het verzoek als het besluit tot inwilliging zijn verdwenen.

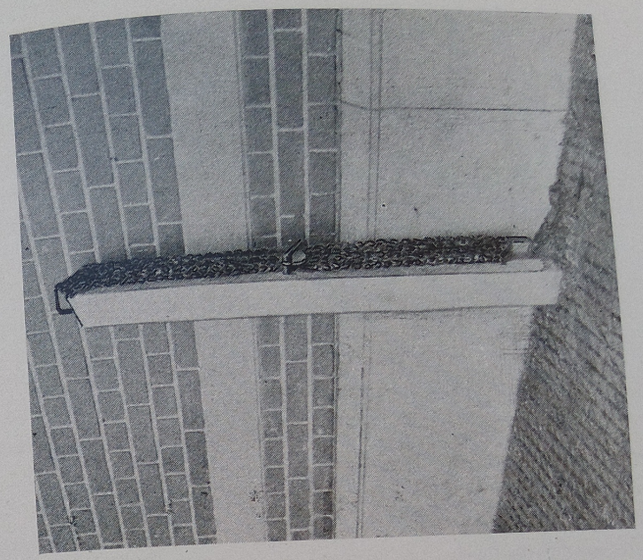

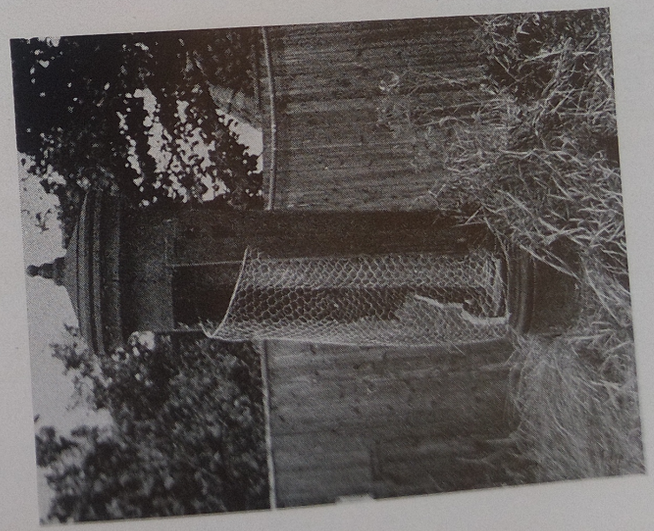

JODENPALEN AFKOMSTIG UIT AMSTERDAM, LINKS; EN DEN HAAG, RECHTS

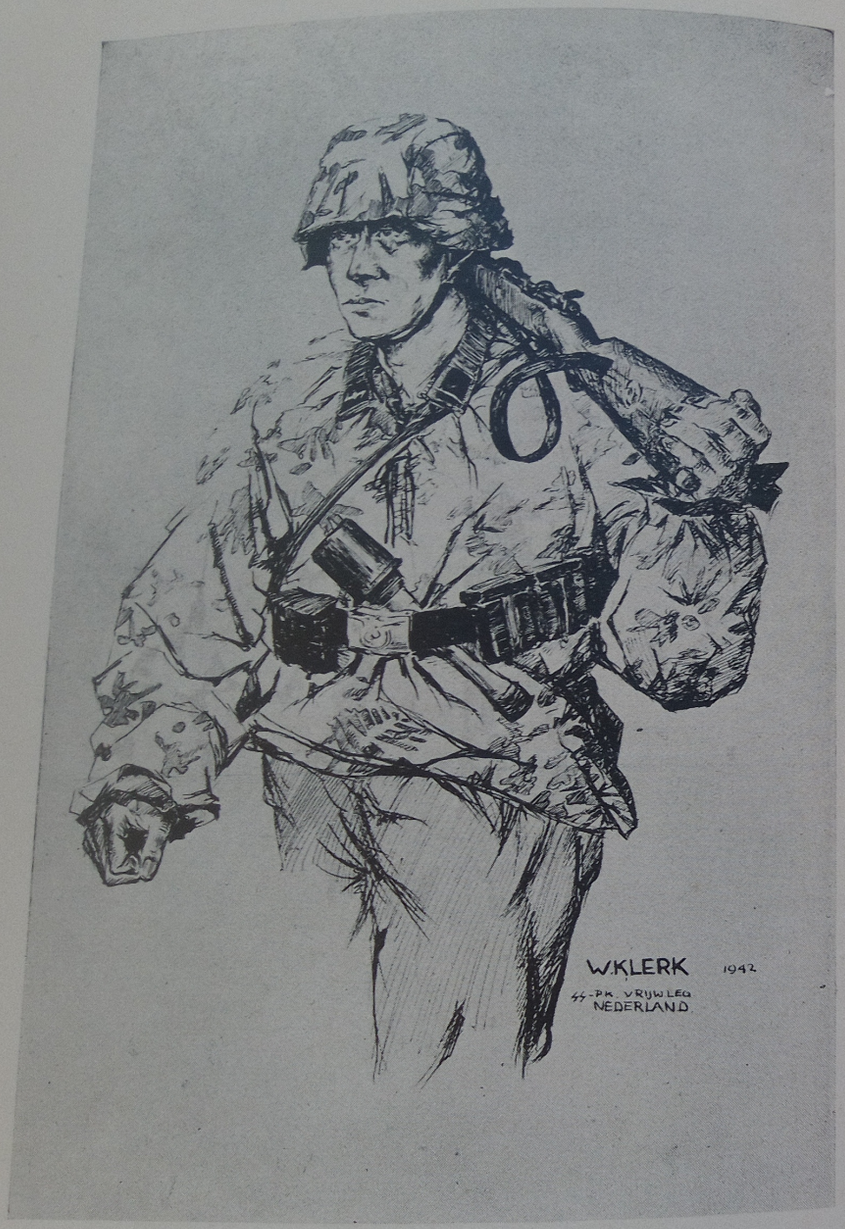

Foto's: Fotodienst N.S.B., archief, SS P.K. Petersen.

In Amsterdam kwamen de kosten echter tot op het oogenblik, dat deze joodsche ritueele voorwerpen officieel werden verwijderd, nog steeds ten laste van de burgerij.

Wat over deze bruggenverandering in Den Haag bekend is geworden, is ontleend aan een briefwisseling tusschen den hoogleeraar Kuiper en den Duitschen geleerde Wagenseil, die in de zeventiende eeuw leefden. Dat hier dingen werden gevraagd, die de normen, die voor gasten in een land gesteld zijn, ver te boven gingen en verregaand aanmatigend waren, bleek reeds uit het feit, dat deze zaak de gemoederen van het publiek in hevige beroering bracht, hetgeen ook tot uiting komt in de briefwisseling tusschen de genoemde geleerden. Het vermoeden is dan ook gewettigd, dat men, om de publieke belangstelling niet nogmaals te trekken en te vestigen op de joodsche aanmatiging, de stukken verdonkeremaand heeft om ze buiten de archieven te houden.

Het blijkt, dat Kuiper, die zelf geen vijand der joden was, niet op de hoogte kon komen van de drijfveer, die de joden aanleiding tot de bruggenverandering gaf, hetgeen de veronderstelling wettigt, dat hier een reden was om den waren aard geheim te houden, waarvan de ondergrond moet zijn, dat deze geheele zaak voor ons volk in wezen onteerend geweest moet zijn.

Het ging hier niet om de sabbath-eering, zooals aanvankelijk wel gemeend werd; de ware reden was gelegen in het feit, dat beide plaatsen hiermede tot „ritueele" jodensteden werden gemaakt. In ieder geval zagen de uitverkorenen van Jehova hun wenschen in vervulling gaan, waardoor Amsterdam en Den Haag de eenige ritueele steden op de geheele wereld werden; zij staan rechtstreeks onder rabbinaal toezicht.

Het is kenmerkend, dat de joden reeds korten tijd nadat zij ons land waren binnengekomen en zich te Amsterdam hadden gevestigd, aan deze stad aanstonds den naam hadden gegeven van hun „Nieuw Groot-Jeruzalem", en niet uit blijdschap voor de verleende bescherming en gastvrijheid, maar omdat zij, nadat zij door hun geld en hun handel hier een machtspositie hadden verworven, dachten — van ons land uit — hun droom van de veroovering der wereldmacht te verwezenlijken. Toen het hun gelukt was het machtige Amsterdam en de hofstad Den Haag zoo snel in hun macht te krijgen, kende hun vreugde geen grenzen meer.

Men moet zich goed indenken wat dit beteekent. De bruggenverandering en daarna de vervanging door jodenpaaltjes beteekende niets meer of minder, dan dat deze steden, op onzen grond,

gebouwd en bestuurd in Nederlandschen geest, voortaan symbolisch niet meer Hollandsch zouden zijn, maar ritueel joodsch, waarin de joden ons als vreemden beschouwden en zij zichzelf als heerschers en eigenaren.

Dit blijkt duidelijk uit een stuk van rabbijn Tal, die hierover in 1900 schreef, dat de joden symbolisch de heerschers zijn en de Hollanders symbolisch hun rechten ontnomen hebben, want alle Gojim binnen dit ritueele gebied zijn het eigendom van de joden, waarmee zij naar believen zouden kunnen omgaan. De toestand was dus zooals in Kanäan voor eenige duizenden jaren, waar de joden toen heer en meester waren.

De jodenpalen zijn een zinnebeeld van de onteerendste vernedering tegenover de joden. In het verhaal van Wilhelm Tell verdroegen de vrije Zwitsers het niet, te moeten groeten voor de op een staak gestoken hoed van den landvoogd, omdat deze het teeken was van hun onderwerping. Wij hebben echter vrijwillig de teekenen van afstand van eigen recht en eer, van knechting aan Juda, voor onze woningen geplant.

Niemand, zelfs niet de meest doorgewinterde, jodenminnende liberaal of humanist, zal ons kunnen wijsmaken, dat het ritueel maken van onze hoofdsteden slechts een vanzelfsprekende tegemoetkoming was tegenover de Joden, voortvloeiende uit verdraagzaamheid.

Het was een schande, dat deze onteerende paaltjes, deze teekenen van smaad aan al wat Nederlandsch is, ooit door volk en overheid geduld werden.

In Zomermaand 1940 is aan deze 250-jarige schande een einde gekomen, toen ze door kameraden werden opgeruimd.

Wij kunnen hieruit zien hoe sluipend het joodsche gif werkt en hoezeer wij, als Germanen, er op bedacht moeten zijn bij voortduring op de bres te staan voor de verdediging van eigen aard en voor de handhaving van onze zeden en gebruiken. Wij stellen een onbeperkt vertrouwen op eigen kracht en juist daardoor worden wij spoedig in slaap gesust en zijn dan een willig werktuig van zulk een volksvreemde en vijandige macht als de joodsche. De geschiedenis is er ter leering!

DE BETEEKENIS VAN DE VOORGESCHIEDENIS

(I)

HET verband tusschen opgravingen en de Nationaal Socialistische wereldbeschouwing, of populair gezegd, tusschen de Germanen van voor duizend jaren en den harden strijd, waarvoor de weerman zich dagelijks gesteld ziet, is nog velen niet duidelijk en zij vragen zich dan ook af, wat zij „met die potjes en pannetjes te maken hebben". Men behoeft zeker nog geen materialist te zijn om dit niet op het eerste gezicht te kunnen inzien.

Door alle tijden heen is er gewezen op de beteekenis van de voorgeschiedenis.

In de Edda, die verhaalt uit de vroegste tijden van onze Germaansche voorouders, lezen wij reeds:

Er staat langs den weg geen steen op een graf
Als een verwant dien niet opricht.

En in onzen tijd klinkt dit als het: Eert Uw vader en moeder, opdat het U welga. De Grieksche wijsgeer Lykurgos sprak het woord: Een volk, dat zijn verleden niet eert, heeft geen toekomst, en in den bijbel staat in het boek Job: Want vraag toch naar het vorige geslacht, en bereid u tot de onderzoeking hunner vaderen. Want zelf zijn wij eerst van gisteren en weten niets.

In het verleden ligt het heden, in het nu, wat worden zal. Wij zouden niet degenen zijn, die wij zijn, als wij niet een groote erfenis van onze voorvaderen hadden mee gekregen. En in dit licht moeten wij dan ook de beteekenis der voorgeschiedenis zien. Evenals alle geschiedenis kan zij ons dienen ter leering. Wij willen aard en wezen van het voorgeslacht leeren kennen.

In het begin van deze eeuw schreef de Leidsche hoogleeraar Prof. Dr. P. A. Chantepie de la Saussaye: „Tot den Germaanschen voortijd trekt ons machtig en daaraan bindt ons blijvend het land, dat wij bewonen en het bloed in onze aderen. De oorsprong van ons natuurlijke leven is bij de oude Germanen te zoeken, zij zijn onze stamvaders, van wie wij zoowel veel van onzen aanleg als allerlei voorstellingen en gewoonten geërfd hebben. Het gaat ons

ter harte zoo nauwkeurig mogelijk te weten, waarin dat erfgoed bestaat, in onderscheiding met wat wij van vreemden ontvangen."

Wij vragen ons in dezen tijd vaak af, waar wij heengaan. Wij voelen ons onzeker. Het komt, omdat wij van onzen eigen aard dreigden te vervreemden en ons ras verloochenden. Bij ons was het onfeilbare instinct gedood, dat waarschuwt voor dreigende gevaren. De natuurlijke drang naar het behoud van het eigene ging meer en meer verloren en daarom moeten wij ons thans bezinnen op vanwaar wij kwamen.

Voorgeschiedenis is kennis van bloed en bodem. Zij is daarom een onuitputtelijke bron van wijsheid. De voorgeschiedenis wijst ons den weg tot het herwinnen van onze volkskracht, zij voert ons terug naar onzen bodem, waarmede wij ons verbonden moeten weten naar den oorsprong van ons wezen, naar de diepste gronden van onze ziel.

Onze vaderen waren vrij
En vrij zoo blijven wij
Zoolang een hart, dat de lafheid haat
In eenen keerlenboezem slaat

WAAROM GEBRUIKEN WIJ DIETSCHE MAANDNAMEN?

De maandnamen, die tot dusver in gebruik waren, werden van de Latijnsche volkeren overgenomen. Ze zijn ons in wezen echter vreemd en nietszeggend.

Dat wij de Dietsche namen willen gebruiken is niet in de eerste plaats een uiting tegen de Latijnsche kultuur, doch wij spreken ons daarmede uit vóór onze eigen Dietsch-Germaansche kultuur, want wij willen leven naar eigen aard. Het gaat hier om aanduidingen, die voor ons rijk aan inhoud zijn, de zin daarvan spreekt tot ons.

Materialisten noemen dit: de klok terug zetten, terug keeren naar de middeleeuwen en vinden het nutteloos. Bij beschouwing van de Latijnsche namen blijkt ons, dat September, October, November en December, alhoewel zij onderscheidenlijk zevende, achtste, negende en tiende beteekenen gebruikt worden voor de 9de, 10de, 11de en 12de maand, terwijl de andere namen ons herinneren o.a. aan Romeinsche goden en aan den Keizer Augustus.

Aanvankelijk telde het Romeinsche zonnejaar 10 maanden, doch na 700 vóór Chr. werden 12 maanden ingevoerd. Het jaar begon toen met Maart. Sindsdien hebben er tal van kalenderhervormingen plaats gevonden. Er moest een keer een jaar van 444 dagen ingevoerd worden om den kalender, die in de war geraakt was, weer in het reine te brengen, en toen werd, in de plaats van Maart, Januari de eerste maand. In 1582 heeft de Paus Gregorius de Gregoriaansche tijdrekening ingevoerd, die wederom een herziening en verbetering bracht.

Het was Karel de Groote, die vond, dat de Romeinsche kalendernamen niets zeiden en officieel de volksche namen invoerde. In oude ordonnantiën vinden wij dan ook Hoymaendt, Laumaendt, of Lauwe, Wedemaendt, dat evenals Braakmaand en de benaming Sporenmaand werd gebruikt voor Zomermaand, voorts Sporcle en Oughste. Deze dateeren uit 1500 en omstreeks 1800 treffen wij in Vlaanderen, en nog wel onder Fransch bewind, Grasmaand, Bloeymaent, enz. aan. Zoo zijn er tal van voorbeelden en daaruit blijkt tevens, dat de maanden ook wel met verschillende namen werden aangeduid, zoo bijvoorbeeld Mettenmaand voor Bloeimaand. Deze naam voert ons terug tot voor den tijd van den Guldensporenslag en herinnert aan de Fransche metten, dit waren wetten of bestuursmaatregelen van de zijde van den Franschen koning tegen de poorters, die zelfs zoover gingen, dat ieder, die

een handwerk beoefende of beoefend had, van het schepenambt werd uitgesloten. Hiertegen groeide een natuurlijk verzet, dat in 1280 reeds den vorm van een oproer aannam. Op 17 Bloeimaand 1302 kwam het weer tot ongeregeldheden tusschen Leliaarts en Klauwaarts te Brugge, waaruit een algemeen verzet groeide en op 11 Hooimaand 1302 vond bij Kortrijk de Guldensporenslag plaats, waarbij de Fransche adel vernietigd werd. Naar aanleiding van dit wapenfeit treft men voor Hooimaand in Vlaanderen ook den naam Sporenmaand aan. Voor Herfstmaand kent men ook den naam Speltmaand en voor Wintermaand, Joelmaand.

De namen, die Karel de Groote voor meer dan elf eeuwen liet opteekenen waren: Wintermanoth. Hornunc, Lengizinmanoth, Ostermanoth [1]), Wunnemanoth (in het Duitsch ook Wonnemaand), Brachmanoth, Heuvemanoth, Aranmanoth (ontstaan uit aran, aar: oogst), Haervistmanoth, Windummemanoth (of Wynmaand), Windmanoth en Heiligmanoth.

Onderstaand volgen de gebruikelijke maandnamen met daarnaast nog de oude benaming, zooals men die in Duitschland kent. Ten aanzien van den naam Louwmaand kan nog opgemerkt worden, dat deze naam waarschijnlijk stamt van het middelnederlandsche werkwoord louwen of lauwen, dat in het Vlaamsch lang behouden bleef en looien moet hebben beteekend.

De Dietsche maandnamen:

Louwmaand	Eismond
Sprokkelmaand	Hornung
Lentemaand	Lenzmond
Grasmaand	Ostermond[1])
Bloeimaand	Mai
Zomermaand	Brachet
Hooimaand	Heuet
Oogstmaand	Erntemond
Herfstmaand	Herbstmond
Zaaimaand	Weinmond
Slachtmaand	Nebelmond
Wintermaand	Julmond

Beseft: Geen rijker kroon, dan eigen schoon. Weest Dietscher in uw binnenste, maar: weest ook volksch in al uw uitingen!

---

[1]) Het woord Ostermanoth en Ostermond ontleend zijn beteekenis evenals Ostern (Paschen) aan Easter, Oostster, d.i. de zon.

Stoomwasscherij
Chemische Reinigingsinrichting
en Ververij

Speciaal ingericht voor de behandeling van groote hoeveelheden

•

Grootbedrijf met 160 arbeiders!

•

Eigen bronwater-installatie met een productievermogen van 50.000 liter per uur

•

Wetenschappelijke behandeling van Uw wasch en daardoor minder slijtage

Het eenige
Nationaal Socialistische bedrijf
in Amsterdam

Edelweiss „De Vlijt"

AMSTERDAM: ROZENGRACHT 168-180, TELEF. 31300-41301

BOUWKUNDIGEN
FIRMA
WIERSMA
& Co
AANNEMERS

Burgemeester Amersfoordtlaan 20a.
Tel.: 6852. Na 6 uur 455 en 6856
BADHOEVEDORP

HOOIMAAND 1942